

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 24. novembra 2020*

„Predhodno odločanje – Policijsko in pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Evropski nalog za prijetje – Okvirni sklep 2002/584/PNZ – Člen 6(2) – Pojem ‚izvršitveni pravosodni organ‘ – Člen 27(2) – Pravilo specialnosti – Člen 27(3)(g) in (4) – Odstopanje – Pregon za kaznivo ‚dejanje, ki se razlikuje‘ od kaznivega dejanja, zaradi katerega je bila opravljena predaja – Soglasje izvršitvenega pravosodnega organa – Soglasje državnega tožilstva izvršitvene države članice“

V zadevi C-510/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo hof van beroep te Brussel (pritožbeno sodišče v Bruslju, Belgija) z odločbo z dne 26. junija 2019, ki je prispela na Sodišče 4. julija 2019, v kazenskem postopku proti

AZ,

ob udeležbi

Openbaar Ministerie,

YU,

ZV,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik, R. Silva de Lapuerta, podpredsednica, J.-C. Bonichot, M. Vilaras, E. Regan in N. Piçarra, predsedniki senatov, E. Juhász, sodnik, C. Toader, sodnica, M. Safjan, D. Šváby, S. Rodin, F. Biltgen, sodniki, K. Jürimäe (poročevalka), sodnica, C. Lycourgos in P. G. Xuereb, sodnika,

generalni pravobranilec: M. Campos Sánchez-Bordona,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za AZ F. Thiebaut in M. Souidi, advocaten,
- za Openbaar Ministerie J. Van Gaever,
- za nemško vlado J. Möller, M. Hellmann, E. Lankenau in A. Berg, agenti,

* Jezik postopka: nizozemščina.

- za špansko vlado L. Aguilera Ruiz, agent,
- za madžarsko vlado M. Z. Fehér, G. Koós in M. M. Tátrai, agenti,
- za nizozemsko vlado M. K. Bulterman in J. Langer, agenta,
- za Evropsko komisijo S. Grünheid in R. Troosters, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 25. junija 2020

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 6(2) ter členov 14, 19 in 27 Okvirnega sklepa Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (2002/584/PNZ) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34), kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009 (UL 2009, L 81, str. 24) (v nadaljevanju: Okvirni sklep 2002/584).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru kazenskega postopka, ki je bil v Belgiji uveden zoper AZ, belgijskega državljana, obtoženega kaznivih dejanj ponarejanja listin in goljufije, ki so ga nizozemski organi predali v okviru izvršitve evropskih nalogov za prijetje.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 V uvodnih izjavah 5, 7 in 8 Okvirnega sklepa 2002/584 je navedeno:
 - „(5) Zastavljeni cilj Unije, da postane območje svobode, varnosti in pravice, prinaša odpravo postopka izročitve med državami članicami in njegovo nadomestitev s sistemom predaje oseb med pravosodnimi organi. Nadalje uvedba novega poenostavljenega sistema predaje osumljenih ali obsojenih oseb zaradi kazenskega pregona ali izvršitve kazni omogoča, da se odpravijo sedaj zapleteni in zamudni postopki izročitve. Tradicionalno sodelovanje, ki je doslej vladalo med državami članicami, bi moralo, v območju svobode, varnosti in pravice, v kazensko-pravnih zadevah nadomestiti sistem prostega pretoka pravosodnih odločitev, ki obsegajo odločitve pred izrekom kazni in pravnomočne odločbe.
- [...]
- (7) Ker cilja o nadomestitvi sistema večstranske izročitve oseb, ki se je oblikoval na podlagi Evropske konvencije o izročitvi z 13. decembra 1957, ni mogoče zadostno uresničiti z enostranskim delovanjem držav članic in ga je torej, zaradi njegovega obsega in učinkov, lažje uresničiti na ravni Unije, lahko Svet sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 2 Pogodbe o Evropski uniji in člena 5 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti. V skladu z načelom proporcionalnosti, kakor je predstavljeno v slednjem členu, ta okvirni sklep ne presega okvirov tega, kar je potrebno za uresničitev tega cilja.
- (8) Odločitve o izvršitvi evropskega naloga za prijetje morajo biti pod zadostnim nadzorom, kar pomeni, da bo pravosodni organ države članice, kjer bodo zahtevano osebo prijeli, moral odločiti o njeni predaji.“

4 Člen 1 tega okvirnega sklepa, naslovljen „Opredelitev evropskega naloga za prijetje in obveznost njegove izvršitve“, določa:

„1. Evropski nalog za prijetje je sodna odločba, ki jo izda država članica z namenom prijetja in predaje zahtevane osebe s strani druge države članice z namenom uvesti kazenski postopek ali izvršiti kazen zapora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti.

2. Države članice izvršijo vsak evropski nalog za prijetje na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa.

3. Ta okvirni sklep ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 [PEU].“

5 V členih 3, 4 in 4a navedenega okvirnega sklepa so naštetih razlogi za obvezno in fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje. V členu 5 istega okvirnega sklepa so določena jamstva, ki jih mora v nekaterih primerih dati odreditvena država članica.

6 Člen 6 Okvirnega sklepa 2002/584, naslovljen „Opredelitev pristojnih pravosodnih organov“, določa:

„1. Odreditveni pravosodni organ je pravosodni organ odreditvene države članice, ki je po pravu te države pristojen za odreditev evropskega naloga za prijetje.

2. Izvršitveni pravosodni organ je pravosodni organ izvršitvene države članice, ki je po pravu te države pristojen za izvršitev evropskega naloga za prijetje.

3. Vsaka država članica obvesti Generalni sekretariat Sveta, kateri sodni organ je pristojen po njenem pravu.“

7 Člen 14 tega okvirnega sklepa, naslovljen „Zaslišanje zahtevane osebe“, določa:

„Kadar prijeta oseba ne soglaša s predajo, kakor je navedeno v členu 13, ima pravico do zaslišanja pred izvršitvenim pravosodnim organom v skladu z zakonodajo izvršitvene države članice.“

8 Člen 15 navedenega okvirnega sklepa, naslovljen „Odločitev o predaji“, v odstavku 1 določa:

„Izvršitveni pravosodni organ odloči, v časovnih rokih in pod pogoji, opredeljenimi v tem okvirnem sklepu, ali bo predal prijeto osebo.“

9 Člen 19 istega okvirnega sklepa, naslovljen „Zaslišanje osebe do odločitve“, določa:

„1. Zahtevano osebo zasliši pravosodni organ, pri tem pa mu pomaga oseba[,] imenovana po pravu države članice zahtevanega sodišča.

2. Zaslišanje zahtevane osebe poteka po pravu izvršitvene države članice in po pogojih, ki jih v medsebojnem sporazumu določita odreditvena in izvršitvena pravosodna organa.

3. Pristojni izvršitveni pravosodni organ lahko določi še drugi pravosodni organ v svoji državi članici, da sodeluje pri zaslišanju zahtevane osebe, da bi tako zagotovil pravilno uporabo tega člena in predpisanih pogojev.“

10 Člen 27 Okvirnega sklepa 2002/584, naslovljen „Možnost kazenskega pregona zaradi drugih kaznivih dejanj“, določa:

„1. Vsaka država članica lahko uradno obvesti generalni sekretariat Sveta, da v njenih odnosih z drugimi državami članicami, ki so podale enako izjavo, velja domneva o soglasju s kazenskim pregonom, sojenjem ali priporom z namenom izvršitve kazni zapora ali ukrepa, vezanega na odvzem prostosti[,] za dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo osebe in se razlikuje od dejanja, zaradi katerega je bila oseba predana, razen če v posameznem primeru izvršitveni pravosodni organ ne navede drugače v svoji odločitvi o predaji.

2. Razen v primerih iz odstavkov 1 in 3 se predane osebe ne sme kazensko preganjati, kaznovati ali ji kako drugače odvzeti prostost za dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo in se razlikuje od dejanja, zaradi katerega je bila predana.

3. Odstavek 2 se ne uporablja v naslednjih primerih:

[...]

(g) kadar izvršitveni pravosodni organ, ki je osebo predal, poda svoje soglasje v skladu z odstavkom 4.

4. Zahteva po soglasju se predloži izvršitvenemu pravosodnemu organu skupaj s podatki iz člena 8(1) in s prevodom iz člena 8(2). Soglasje se poda, kadar tudi za dejanje, za katerega se zahteva, veljajo določbe o predaji iz tega okvirnega sklepa. Soglasje se zavrne iz razlogov iz člena 3, drugače pa se lahko zavrne samo zaradi razlogov iz člena 4. Odločitev o zahtevi se sprejme najpozneje v 30 dneh po prejemu zahteve.

[...]“

Nacionalno pravo

Belgijsko pravo

11 Člen 37 wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel (zakon o evropskem nalogu za prijetje) z dne 19. decembra 2003 (*Belgisch Staatsblad*, 22. december 2003, str. 60075), določa:

„1. Osebe, ki je bila predana na podlagi evropskega naloga za prijetje, ki ga je izdal belgijski pravosodni organ, ni mogoče kazensko preganjati, obsoditi ali ji odvzeti prostosti za kaznivo dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo osebe in ni kaznivo dejanje, zaradi katerega je bila predana.

2. Odstavek 1 se ne uporablja v naslednjih primerih:

[...]

Če – razen v primerih iz prvega odstavka – želijo preiskovalni sodnik, državni tožilec ali sodišče predano osebo kazensko preganjati, obsoditi ali ji odvzeti prostost za kaznivo dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo in ni kaznivo dejanje, zaradi katerega je bila predana, je treba izvršitvenemu pravosodnemu organu predložiti zahtevo po soglasju skupaj s podatki iz člena 2(4) in – po potrebi – prevodom.“

Nizozemsko pravo

– *Overleveringswet*

- 12 Člen 14 wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (zakon o izvajanju Okvirnega sklepa Sveta Evropske unije o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami) z dne 29. aprila 2004 (Stb. 2004, št. 195) (v nadaljevanju: *Overleveringswet*) v različici, ki se uporablja za zadevo v glavni stvari, določa:

„1. Predaja se odobri le pod pogojem, da zahtevana oseba ne bo kazensko preganjana, obsojena ali ji bo odvzeta prostost v zvezi s kaznivimi dejanji, ki so bila storjena pred njeno predajo in ki niso dejanja, za katera se predaja, razen če:

[...]

(f) je bilo v zvezi s tem predhodno zaproseno za soglasje officier van justitie (državni tožilec) in je to soglasje podano.

[...]

3. Državni tožilec na predlog odreditvenega pravosodnega organa ter na podlagi predloženega evropskega naloga za prijetje s pripadajočim prevodom poda soglasje iz odstavka 1, točka f, [...] v zvezi s kaznivimi dejanji, za katera bi bilo mogoče na podlagi tega zakona odobriti predajo [...]"

– *Zakon o organizaciji sodišč*

- 13 V skladu s členom 127 wet op de rechterlijke organisatie (zakon o organizaciji sodišč) (v nadaljevanju: *Wet RO*) lahko minister za pravosodje in varnost daje splošna in posamična navodila v zvezi z izvajanjem nalog in pristojnosti državnega tožilstva.

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

- 14 Preiskovalni sodnik pri rechtbank van eerste aanleg te Leuven (sodišče prve stopnje v Leuvnu, Belgija) je s sklepom z dne 26. septembra 2017 na zahtevo državnega tožilca pri tem sodišču izdal evropski nalog za prijetje zoper AZ, belgijskega državljana, da bi se ga predalo in kazensko preganjalo zaradi kaznivih dejanj ponarejanja listin in goljufije, ki jih je v Belgiji storil med 5. in 13. majem 2017 (v nadaljevanju: prvotni evropski nalog za prijetje).
- 15 AZ je bil za ta dejanja prijet na Nizozemskem. V skladu s prvotnim evropskim nalogom za prijetje je bil 13. decembra 2017 na podlagi sklepa rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) predan belgijskim organom.
- 16 Preiskovalni sodnik pri rechtbank van eerste aanleg te Leuven (sodišče prve stopnje v Leuvnu) je 26. januarja 2018 zoper AZ izdal dodaten evropski nalog za prijetje (v nadaljevanju: dodatni evropski nalog za prijetje), da bi se ga predalo zaradi drugih dejanj ponarejanja listin in goljufije, kot so tista, na katera se nanaša prvotni evropski nalog za prijetje, ki so bila predmet zahtev državnega tožilca pri tem sodišču z dne 26. oktobra in 24. novembra 2017 ter 19. in 25. januarja 2018.

- 17 Officier van justitie (državni tožilec) pri arrondissementsparket Amsterdam (državno tožilstvo v Amsterdamu, Nizozemska) je z dopisom z dne 13. februarja 2018, naslovljenim na preiskovalnega sodnika pri rechtbank van eerste aanleg te Leuven (sodišče prve stopnje v Leuvnu), v skladu s členom 14 Overleveringswet podal soglasje za pregon kaznivih dejanj iz dodatnega evropskega naloga za prijetje.
- 18 Iz spisa, s katerim razpolaga Sodišče, je razvidno, da je bil AZ preganjan zaradi dejanj, navedenih v prvotnem in dodatnem evropskem nalogu za prijetje. Correctionele rechtbank te Leuven (kazensko sodišče v Leuvnu, Belgija) je za ta dejanja AZ obsodilo zlasti na triletno zaporno kazen.
- 19 AZ je zoper sodbo navedenega sodišča vložil pritožbo pri hof van beroep te Brussel (višje sodišče v Bruslju, Belgija). AZ pred tem sodiščem postavlja vprašanje, ali je člen 14 Overleveringswet v skladu s členom 6(2), členom 14, členom 19(2) in členom 27 Okvirnega sklepa 2002/584. V zvezi s tem se navedeno sodišče sprašuje zlasti, ali je državni tožilec pri državnem tožilstvu v Amsterdamu v obravnavani zadevi „izvršitveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(2) tega okvirnega sklepa, ki lahko poda soglasje iz člena 27(3)(g) in (4) navedenega okvirnega sklepa.
- 20 V teh okoliščinah je hof van beroep te Brussel (višje sodišče v Bruslju) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašnji:
- „1. (a) Ali je izraz ‚pravosodni organ‘ v smislu člena 6(2) Okvirnega sklepa 2002/584 avtonomen pojem prava Unije?
- (b) Če je odgovor na [prvo vprašanje, točka (a),] pritrdilen: na podlagi katerih meril je mogoče ugotoviti, ali je organ izvršitvene države članice tak pravosodni organ in ali je zato evropski nalog za prijetje, ki ga izvrši, taka sodna odločba?
- (c) Če je odgovor na [prvo vprašanje, točka (a),] pritrdilen: ali spada nizozemsko državno tožilstvo, natančneje državni tožilec [pri državnem tožilstvu v Amsterdamu], v pojem ‚pravosodni organ‘ v smislu člena 6(2) Okvirnega sklepa 2002/584 in ali je evropski nalog za prijetje, ki ga izvrši ta organ, posledično sodna odločba?
- (d) Če je odgovor na [prvo vprašanje, točka (c),] pritrdilen: ali je dopustno, da prvotno predajo presodi pravosodni organ, natančneje [internationale rechtshulpkamer (senat za mednarodno pravosodno sodelovanje) pri rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu)] v skladu s členom 15 Okvirnega sklepa 2002/584, pri čemer sta med drugim spoštovani pravici posameznika do izjave in do sodnega varstva, medtem ko je za dodatno odobritev predaje v skladu s členom 27 Okvirnega sklepa [2002/584] pristojen drug organ, in sicer državni tožilec [pri državnem tožilstvu v Amsterdamu], pri čemer posamezniku ni zagotovljena pravica do izjave ali pravica do sodnega varstva, tako da brez kakršne koli razumne obrazložitve pride do očitne neskladnosti v okviru Okvirnega sklepa 2002/584?
- (e) Če se na [prvo vprašanje, točki (c) in (d),] odgovori pritrdilno: ali je treba člene 14, 19 in 27 Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da mora državno tožilstvo, ki nastopa kot izvršitveni pravosodni organ, spoštovati predvsem posameznikovo pravico do izjave in pravico do sodnega varstva, preden je mogoče podati soglasje h kazenskemu pregonu, obsodbi ali priporu za izvršitev kazni zopora ali ukrepa, vezanega na odvzem prostosti, zaradi kaznivega dejanja, ki je bilo storjeno pred njegovo predajo na podlagi evropskega naloga za prijetje in ki ni dejanje, zaradi katerega se je zahtevala predaja osebe?
2. Ali je državni tožilec [pri državnem tožilstvu v Amsterdamu], ki izvaja člen 14 [Overleveringswet], izvršitveni pravosodni organ v smislu člena 6(2) Okvirnega sklepa [2002/584], ki je predal zahtevano osebo in ki lahko poda soglasje v smislu člena 27(3)(g) in (4) tega okvirnega sklepa?“

Dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe

- 21 Nemška vlada dvomi o dopustnosti predloga za sprejetje predhodne odločbe, ker v bistvu postavljeni vprašanji nimata nobene zveze z dejanskim stanjem spora o glavni stvari in ker predložitveno sodišče nikakor ni navedlo razlogov, iz katerih so odgovori na ti vprašanji upoštevni za rešitev tega spora.
- 22 Po mnenju te vlade se vprašanji za predhodno odločanje nanašata na postopek predaje in podaje soglasja na Nizozemskem, v okviru katerega so nizozemski organi sprejeli dokončno odločbo. Zahtevana oseba naj bi bila v okviru izvršitve te odločbe že predana belgijskim organom. V teh okoliščinah naj pravosodni organi odreditvene države članice ne bi imeli možnosti nadzora nad navedeno odločbo, sprejeto v izvršitveni državi članici, to odločbo pa naj bi bilo mogoče izpodbijati le pred sodišči te izvršitvene države članice.
- 23 Poleg tega bi bilo dovoliti, da sodišče odreditvene države članice ponovno preuči veljavnost soglasja, ki ga je podal organ izvršitvene države članice, v nasprotju z načelom vzajemnega zaupanja med državami članicami.
- 24 Nazadnje, nadzor nad izvršilnim postopkom, ki je bil v odreditveni državi članici že končan, bi bil tudi v nasprotju s ciljem Okvirnega sklepa 2002/584, ki je nadomestiti klasični sistem sodelovanja med suverenimi državami, ki zahteva vključitev in presojanje politične oblasti, s poenostavljenim in učinkovitim sistemom predaje obsojenih ali osumljenih oseb med pravosodnimi organi zaradi izvršitve kazni ali oprave pregona, ki temelji na načelu medsebojnega priznavanja. Tudi pri klasičnih postopkih izročitve naj nacionalni postopek, ki privede do odločbe o izročitvi obdolženca, ne bi bil predmet sodnega nadzora v državi prosilki.
- 25 Opozoriti je treba, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča v okviru sodelovanja med Sodiščem in nacionalnimi sodišči, ki ga določa člen 267 PDEU, le nacionalno sodišče, ki odloča o sporu in ki mora prevzeti odgovornost za sodno odločitev, pristojno, da ob upoštevanju posebnosti zadeve presodi potrebo po izdaji predhodne odločbe, da bi lahko izdalo sodbo, in upoštevnost vprašanj, ki jih predloži Sodišču. Zato je Sodišče, če se postavljena vprašanja nanašajo na razlago prava Unije, načeloma dolžno odločiti (sodba z dne 4. decembra 2018, Minister for Justice and Equality in Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, točka 26 in navedena sodna praksa).
- 26 Iz tega sledi, da se upoštevnost vprašanj, ki se nanašajo na pravo Unije, domneva. Sodišče lahko zavrne odločanje o vprašanju za predhodno odločanje, ki ga postavi nacionalno sodišče, le takrat, kadar je očitno, da zahtevana razlaga prava Unije nima nikakršne zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora o glavni stvari, kadar gre za hipotetičen problem oziroma kadar Sodišče nima na voljo dejanskih in pravnih elementov, ki so potrebni, da bi lahko na postavljena vprašanja podalo koristne odgovore (sodba z dne 4. decembra 2018, Minister for Justice and Equality in Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, točka 27 in navedena sodna praksa).
- 27 Zlasti, kot izhaja iz besedila člena 267 PDEU, je potrebno, da je predhodno odločbo, za katero je zaproseno, „treba“ sprejeti, da bi se predložitvenemu sodišču omogočilo „izreči sodbo“ v zadevi, o kateri odloča. Tako postopek predhodnega odločanja predpostavlja zlasti, da pred nacionalnimi sodišči dejansko poteka spor, v okviru katerega se od teh sodišč zahteva, da izdajo odločbo, v kateri bo mogoče upoštevati sodbo, izdano v postopku predhodnega odločanja (glej v tem smislu sodbo z dne 26. marca 2020, Miasto Łowicz in Prokurator Generalny, C-558/18 in C-563/18, EU:C:2020:234, točki 45 in 46 ter navedena sodna praksa).
- 28 V obravnavanem primeru je treba spomniti, da je namen Okvirnega sklepa 2002/584, kot izhaja zlasti iz njegovega člena 1(1) in (2) ter uvodnih izjav 5 in 7, nadomestitev sistema večstranske izročitve med državami članicami s sistemom predaje obsojenih ali osumljenih oseb med pravosodnimi organi zaradi

kazenskega pregona ali izvršitve kazni, ki temelji na načelu medsebojnega priznavanja (glej v tem smislu sodbi z dne 17. julija 2008, Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, točka 31, in z dne 23. januarja 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, točka 46).

- 29 Učinkovitost in pravilno delovanje tega poenostavljenega sistema predaje oseb, obsojenih ali osumljenih kršitve kazenskega prava, temeljita na spoštovanju nekaterih zahtev, določenih s tem okvirnim sklepom (glej v tem smislu sodbo z dne 12. decembra 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg in Openbaar Ministerie (državni tožilstvi v Lyonu in Toursu), C-566/19 PPU in C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, točka 46). Med temi zahtevami je zahteva, ki se nanaša na pravosodno naravo odreditvenih in izvršitvenih organov, ki sodelujejo v okviru postopka predaje na podlagi navedenega okvirnega sklepa.
- 30 Vprašanji predložitvenega sodišča pa se nanašata prav na razlago pojma „izvršitveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(2) ter člena 27(3)(g) in (4) Okvirnega sklepa 2002/584.
- 31 V zvezi s tem je treba spomniti, da je v členu 27(2) tega okvirnega sklepa določeno pravilo specialnosti, v skladu s katerim proti predani osebi ne sme potekati pregon in se je ne sme obsoditi ali ji odvzeti prostosti zaradi dejanja, ki je bilo storjeno pred predajo in ki ni dejanje, zaradi katerega je bila oseba predana. V skladu s členom 27(3)(g) navedenega okvirnega sklepa pa se navedeno pravilo ne uporablja, kadar je izvršitveni pravosodni organ podal svoje soglasje v skladu z odstavkom 4 tega člena.
- 32 Iz člena 27(3)(g) in (4) istega okvirnega sklepa izhaja, da mora to soglasje, ki je pogoj za morebiten kazenski pregon, kazensko obsodbo ali odvzem prostosti osebe, predane odreditveni državi članici v okviru izvršitve evropskega naloga za prijetje, za druga kazniva dejanja, kot so tista, na katera se nanaša navedeni nalog, dati organ izvršitvene države članice, ki je „izvršitveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(2) Okvirnega sklepa 2002/584.
- 33 Predložitveno sodišče v predlogu za sprejetje predhodne odločbe navaja, da spor o glavni stvari spada v okvir kazenskega postopka, ki v Belgiji poteka proti AZ, potem ko ga je rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu) predalo na podlagi prvotnega evropskega naloga za prijetje. AZ je bil v Belgiji kazensko preganjan in obsojen na zaporno kazen za dejanja, kvalificirana kot ponarejanje listin in goljufija, na katera se nanaša ta prvotni evropski nalog za prijetje, kakor je bil dopolnjen z dodatnim evropskim nalogom za prijetje. Predložitveno sodišče dodaja, da je soglasje, določeno v členu 27(3)(g) in (4) Okvirnega sklepa 2002/584, za pregon dejanj, na katera se nanaša dodatni evropski nalog za prijetje, v skladu s členom 14 Overleveringswet podal državni tožilec pri državnem tožilstvu v Amsterdamu.
- 34 AZ pa pred predložitvenim sodiščem postavlja vprašanje, ali državni tožilec pri državnem tožilstvu v Amsterdamu ustreza pojmu „izvršitveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(2) Okvirnega sklepa 2002/584 in ali je zato v obravnavani zadevi ta tožilec lahko dal soglasje, določeno v členu 27(3)(g) in (4) tega okvirnega sklepa.
- 35 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je razlaga pojma „izvršitveni pravosodni organ“ v smislu določb Okvirnega sklepa 2002/584, navedenih v prejšnji točki, za katero je zaprosilo predložitveno sodišče, potrebna za to, da bo to sodišče lahko ugotovilo, ali je tak organ dal soglasje iz člena 27(3)(g) in (4) tega okvirnega sklepa za dejanja, na katera se nanaša dodatni evropski nalog za prijetje, da bi se lahko opravil pregon, in torej odločilo, ali je treba AZ obsoditi na podlagi pregona, ki je potekal v Belgiji.
- 36 Vprašanje, ali je bilo v obravnavani zadevi navedeno soglasje dano v skladu z določbami tega okvirnega sklepa in ali mora predložitveno sodišče v skladu z načeloma vzajemnega zaupanja in priznavanja priznati učinke tega soglasja v svojem pravnem redu, spada v okvir vsebinske presoje te zadeve in torej ne more vplivati na dopustnost tega predloga za sprejetje predhodne odločbe.

37 Iz tega sledi, da je predlog za sprejetje predhodne odločbe dopusten.

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje, točki (a) in (b)

- 38 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem, točki (a) in (b), v bistvu sprašuje, ali je pojem „izvršitveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(2) Okvirnega sklepa 2002/584 avtonomen pojem prava Unije, in če je tako, katera merila je treba uporabiti za določitev vsebine tega pojma.
- 39 V skladu s členom 6(1) in (2) Okvirnega sklepa 2002/584 države članice določijo pravosodne organe, ki so na podlagi nacionalnega prava pristojni za izdajo ali izvršitev evropskega naloga za prijetje. Ti določbi v bistvu predvidevata, da mora „pravosodni organ“ sprejeti ne le odločbo o izdaji evropskega naloga za prijetje, ampak tudi odločbo o izvršitvi takega naloga.
- 40 V zvezi z „odreditvenim pravosodnim organom“ iz člena 6(1) tega okvirnega sklepa je Sodišče presodilo, da čeprav lahko v skladu z načelom procesne avtonomije države članice na podlagi nacionalnega prava določijo „pravosodni organ“, ki je pristojen za izdajo evropskega naloga za prijetje, pa pomen in obseg tega pojma ne moreta biti prepuščena presoji vsake države članice, ampak je treba navedeni pojem v celotni Uniji razlagati avtonomno in enotno, ob upoštevanju člena 6(1) Okvirnega sklepa 2002/584, okvira, v katerega je ta člen umeščen, in cilja, ki se uresničuje s tem okvirnim sklepom (sodbi z dne 27. maja 2019, OG in PI (Državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau), C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, točki 48 in 49, in z dne 12. decembra 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg et Openbaar Ministerie (Državni tožilstvi v Lyonu in Toursu), C-566/19 PPU in C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, točka 51).
- 41 Iz istih razlogov je pojem „izvršitveni pravosodni organ“ iz člena 6(2) Okvirnega sklepa 2002/584 avtonomen pojem prava Unije.
- 42 V zvezi z merili, ki jih je treba upoštevati pri določitvi vsebine tega pojma, je treba na prvem mestu navesti, da je Sodišče že razsodilo, da izraz „pravosodni organ“ iz člena 6(1) Okvirnega sklepa 2002/584 ni omejen zgolj na sodnike ali sodišča katere od držav članic, ampak ga je treba razumeti tako, da širše zajema organe, ki v tej državi članici sodelujejo pri izvajanju sodne oblasti v kazenskih zadevah, v nasprotju, med drugim, z ministrstvi ali službami policije, ki so del izvršilne oblasti (sodbi z dne 27. maja 2019, OG in PI (državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau), C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, točka 50, in z dne 27. maja 2019, PF (generalni državni tožilec Litve), C-509/18, EU:C:2019:457, točka 29 in navedena sodna praksa).
- 43 Državna tožilstva sodelujejo pri izvajanju sodne oblasti v kazenskih zadevah zadevne države članice (glej v tem smislu zlasti sodbi z dne 27. maja 2019, OG in PI (državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau), C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, točka 63, in z dne 12. decembra 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg in Openbaar Ministerie (državni tožilstvi v Lyonu in Toursu), C-566/19 PPU in C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, točka 53).
- 44 Na drugem mestu je Sodišče navedlo, da mora imeti „odreditveni pravosodni organ“ iz člena 6(1) Okvirnega sklepa 2002/584 možnost opravljati to funkcijo objektivno, ob upoštevanju vseh obremenilnih in razbremenilnih elementov, ne da bi bil izpostavljen tveganju, da bi za njegovo odločanje lahko veljali zunanji ukazi ali navodila, zlasti od izvršilne veje oblasti, tako da ni nobenega dvoma o tem, da je odločba o izdaji evropskega naloga za prijetje v pristojnosti tega organa in ne navedene oblasti. Zato mora biti odreditveni pravosodni organ sposoben izvršitvenemu pravosodnemu organu zagotoviti, da glede na jamstva, ki jih zagotavlja pravni sistem odreditvene države članice, deluje neodvisno pri opravljanju svojih funkcij v zvezi z izdajo evropskega naloga za prijetje. Ta neodvisnost

zahteva, da obstajajo statusna in organizacijska pravila, ki zagotavljajo, da odreditveni pravosodni organ v okviru sprejetja odločbe o izdaji takega naloga za prijetje ni izpostavljen kakršnemu koli tveganju, da bo zlasti podrejen posameznim navodilom izvršilne veje oblasti (sodbi z dne 27. maja 2019, OG in PI (Državni tožilstvi v Lübecku in Zwickauu), C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, točki 73 in 74, in z dne 27. maja 2019, PF (generalni državni tožilec Litve), C-509/18, EU:C:2019:457, točki 51 in 52).

- 45 Poleg tega mora v odreditveni državi članici – kadar je v pravu te države članice pristojnost za izdajo evropskega naloga za prijetje podeljena organu, ki, čeprav sodeluje pri izvajanju sodne oblasti v tej državi članici, ni sodišče – obstajati možnost sodnega nadzora, ki v celoti izpolnjuje zahteve učinkovitega sodnega varstva, nad odločbo o izdaji takega naloga za prijetje in zlasti nad sorazmernostjo takšne odločbe (sodbi z dne 27. maja 2019, OG in PI (državni tožilstvi v Lübecku in Zwickauu), C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, točka 75, in z dne 27. maja 2019, PF (generalni državni tožilec Litve), C-509/18, EU:C:2019:457, točka 53).
- 46 V zvezi s tem je Sodišče pojasnilo, da obstoj pravnega sredstva pri sodišču zoper odločbo o izdaji evropskega naloga za prijetje, ki jo je sprejel organ, ki ni sodišče, ni pogoj za to, da se ta organ lahko opredeli kot „odreditveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(1) Okvirnega sklepa 2002/584. Ta zahteva ne spada pod statusna in organizacijska pravila navedenega organa, ampak se nanaša na postopek izdaje tega naloga, ki mora izpolnjevati zahtevo učinkovitega sodnega varstva (glej v tem smislu sodbi z dne 12. decembra 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg in Openbaar Ministerie (državni tožilstvi v Lyonu in Toursu), C-566/19 PPU in C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, točki 48 in 63, in z dne 12. decembra 2019, Openbaar Ministerie (švedsko državno tožilstvo), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, točki 30 in 53).
- 47 Status in narava pravosodnih organov iz odstavka 1 in odstavka 2 člena 6 Okvirnega sklepa 2002/584 pa sta enaka, čeprav ti pravosodni organi opravljajo različne naloge, ki se na eni strani nanašajo na izdajo evropskega naloga za prijetje in na drugi strani na izvršitev takega naloga.
- 48 Namreč, na prvem mestu, kakor je bilo navedeno v točki 28 te sodbe, je cilj Okvirnega sklepa 2002/584 uvedba poenostavljenega sistema predaje neposredno med pravosodnimi organi, namenjenega temu, da s ciljem zagotovitve prostega pretoka sodnih odločb v kazenskih zadevah na območju svobode, varnosti in pravice nadomesti klasičen sistem sodelovanja med suverenimi državami, ki zahteva vključitev politične oblasti in njeno presojo (sodbe z dne 27. maja 2019, OG in PI (državni tožilstvi v Lübecku in Zwickauu), C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, točka 65; z dne 27. maja 2019, PF (generalni državni tožilec Litve), C-509/18, EU:C:2019:457, točka 43, in z dne 9. oktobra 2019, NJ (državno tožilstvo na Dunaju), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, točka 32).
- 49 Ta okvirni sklep temelji na načelu, v skladu s katerim morajo biti pri odločbah v zvezi z evropskim nalogom za prijetje spoštovana vsa jamstva, ki se zahtevajo za to vrsto odločb, zlasti tista, ki izhajajo iz temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 1(3) navedenega okvirnega sklepa. To pomeni, da mora ne le odločbo o izvršitvi evropskega naloga za prijetje, temveč tudi odločbo o izdaji tega naloga sprejeti pravosodni organ, ki izpolnjuje zahteve, ki so neločljivo povezane z učinkovitim sodnim varstvom, med katerimi je jamstvo neodvisnosti, tako da celoten postopek predaje med državami članicami, ki je določen v Okvirnem sklepu 2002/584, poteka pod sodnim nadzorom (sodbi z dne 10. novembra 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, točka 37, in z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (pomankljivosti pravosodnega sistema), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točka 56).
- 50 Kot je poleg tega razvidno iz uvodne izjave 8 Okvirnega sklepa 2002/584, morajo biti odločbe o izvršitvi evropskega naloga za prijetje predmet zadostnega nadzora, kar pomeni, da bo pravosodni organ države članice, v kateri bo zahtevana oseba prijeta, moral odločiti o njeni predaji.

- 51 V zvezi s tem je treba na drugem mestu poudariti, da izvršitev evropskega naloga za prijetje, tako kot izdaja takega naloga, posega v svobodo zadevne osebe, ker bo ta izvršitev privedla do prijetja zahtevane osebe, da bi se ta predala odreditvenemu pravosodnemu organu za izvedbo kazenskega pregona.
- 52 Na tretjem mestu je treba, kar zadeva postopek izdaje evropskega naloga za prijetje za izvedbo takega pregona, opozoriti, da sistem evropskega naloga za prijetje varstvo procesnih in temeljnih pravic, ki mora biti omogočeno zahtevani osebi, zagotavlja na dveh ravneh, kar na eni strani pomeni, da je treba odločitev, ki izpolnjuje zahteve učinkovitega sodnega varstva, sprejeti vsaj na eni od dveh ravni tega varstva (glej v tem smislu sodbi z dne 27. maja 2019, OG in PI (državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau), C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, točka 68, in z dne 12. decembra 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg in Openbaar Ministerie (državni tožilstvi v Lyonu in Toursu), C-566/19 PPU in C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, točka 60), in na drugi strani, da mora „odreditveni pravosodni organ“ iz člena 6(1) Okvirnega sklepa 2002/584, torej subjekt, ki na koncu sprejme odločbo o izdaji evropskega naloga za prijetje, imeti možnost pri opravljanju svojih nalog v zvezi z izdajo tega evropskega naloga za prijetje ravnati objektivno in neodvisno, tudi če ta nalog temelji na nacionalni odločbi, ki jo izda sodnik ali sodišče (glej v tem smislu sodbi z dne 27. maja 2019, OG in PI (državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau), C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, točke od 71 do 74, in z dne 9. oktobra 2019, NJ (državno tožilstvo na Dunaju), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, točki 37 in 38).
- 53 Posredovanje izvršitvenega pravosodnega organa pa je edina raven varstva, ki je z Okvirnim sklepom 2002/584 določena za zagotovitev, da je bila ta oseba v fazi izvršitve evropskega naloga za prijetje deležna vseh jamstev, ki morajo biti zagotovljena pri sprejemanju sodnih odločb, zlasti tistih, ki izhajajo iz temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 1(3) tega okvirnega sklepa.
- 54 Iz ugotovitev, navedenih v točkah od 47 do 53 te sodbe, je razvidno, da se pojem „izvršitveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(2) Okvirnega sklepa 2002/584 tako kot pojem „odreditveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(1) tega okvirnega sklepa nanaša bodisi na sodnika ali sodišče bodisi na pravosodni organ, kot je državno tožilstvo države članice, ki sodeluje pri izvajanju sodne oblasti te države članice in ima, kot se zahteva v sodni praksi, navedeni v točki 44 te sodbe, potrebno neodvisnost v razmerju do izvršilne oblasti. Kadar pravo izvršitvene države članice takemu organu daje pristojnost za izvršitev evropskega naloga za prijetje, mora ta vseeno svojo funkcijo opravljati v postopku, ki izpolnjuje zahteve, ki izhajajo iz učinkovitega sodnega varstva, iz česar izhaja, da mora biti zoper odločbo tega organa v navedeni državi članici mogoče vložiti učinkovito pravno sredstvo.
- 55 Zato morajo države članice zagotoviti, da njihovi pravni redi učinkovito zagotavljajo raven sodnega varstva, ki se zahteva z Okvirnim sklepom 2002/584, kot se razlaga v sodni praksi Sodišča, tako da uvedejo postopkovna pravila, ki se lahko od enega do drugega sistema razlikujejo (glej po analogiji sodbo z dne 12. decembra 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg in Openbaar Ministerie (državni tožilstvi v Lyonu in Toursu), C-566/19 PPU in C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, točka 64).
- 56 Glede na vse zgornje navedbe je treba na prvo vprašanje, točki (a) in (b), odgovoriti, da je pojem „izvršitveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(2) Okvirnega sklepa 2002/584 avtonomen pojem prava Unije, ki ga je treba razlagati tako, da zajema organe države članice, ki – ne da bi bili nujno sodniki ali sodišča – sodelujejo pri izvajanju sodne oblasti v kazenskih zadevah v tej državi članici in delujejo neodvisno pri opravljanju nalog, ki izhajajo iz izvrševanja evropskega naloga za prijetje, ter svoje naloge opravljajo v okviru postopka, ki izpolnjuje zahteve, ki izhajajo iz učinkovitega sodnega varstva.

Prvo vprašanje, točka (c), in drugo vprašanje

- 57 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem, točka (c), in drugim vprašanjem, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 6(2) ter člen 27(3)(g) in (4) Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da je državni tožilec države članice „izvršitveni pravosodni organ“ v smislu teh določb.
- 58 Kot izhaja iz odgovora na prvo vprašanje, točki (a) in (b), se mora v zvezi z odločbami, sprejetimi za izvršitev evropskega naloga za prijetje, opravljati zadosten nadzor, iz česar izhaja, da mora „pravosodni organ“ države članice, v kateri je bila zahtevana oseba prijeta, ki izpolnjuje pogoje, naštetje v točki 54 te sodbe, sprejeti odločbo o predaji.
- 59 Delovanje pravosodnega organa, ki izpolnjuje te iste pogoje, se zahteva tudi v zvezi s soglasjem iz člena 27(3)(g) in (4) Okvirnega sklepa 2002/584.
- 60 Odločba o soglasju iz člena 27(4) Okvirnega sklepa 2002/584 se namreč razlikuje od odločbe, s katero se izvrši evropski nalog za prijetje, in ima za zadevno osebo drugačne učinke od učinkov zadnjenavedene odločbe.
- 61 V zvezi s tem je treba na eni strani navesti, da se v skladu s to določbo to soglasje poda, kadar tudi za kaznivo dejanje, za katero se navedeno soglasje zahteva, na podlagi tega okvirnega sklepa obstaja obveznost predaje. Poleg tega se soglasje zavrne iz istih obveznih ali neobveznih razlogov za neizvršitev, kot so v členih 3 in 4 navedenega okvirnega sklepa določeni v zvezi z evropskim nalogom za prijetje.
- 62 Na drugi strani je res, kot trdi nizozemska vlada, da je bila zadevna oseba, ko je bilo od izvršitvenega pravosodnega organa zahtevano, naj na podlagi člena 27(4) Okvirnega sklepa 2002/584 poda soglasje, v okviru izvršitve evropskega naloga za prijetje že predana odreditvenemu pravosodnemu organu. Vendar lahko odločba o tem soglasju, tako kot odločba o izvršitvi tega evropskega naloga za prijetje, posega v svobodo zadevne osebe, saj se nanaša na drugo kaznivo dejanje, kot je kaznivo dejanje, s katerim je bila utemeljena ta predaja, in lahko privede do določitve višje kazni za to osebo.
- 63 V skladu s pravilom specialnosti, določenim v členu 27(2) Okvirnega sklepa, se namreč predane osebe ne sme kazensko preganjati, obsoditi ali ji odvzeti prostost za kaznivo dejanje, ki je bilo storjeno pred njeno predajo in ni dejanje, zaradi katerega je bila predana. Pravosodni organi odreditvene države članice lahko samo v primerih iz odstavka 3 tega člena, med drugim kadar je bilo v skladu s členom 27(3)(g) in (4) navedenega okvirnega sklepa podano soglasje, kazensko preganjajo ali obsodijo to osebo za drugo kaznivo dejanje kot za tisto, zaradi katerega je bila predana.
- 64 Zato ne glede na vprašanje, ali mora biti pravosodni organ, ki poda soglasje iz člena 27(4) Okvirnega sklepa 2002/584, isti kot tisti, ki je izvršil zadevni evropski nalog za prijetje, tega soglasja nikakor ne more dati organ, ki lahko v okviru izvajanja svoje pristojnosti odločanja prejema posamična navodila izvršilne veje oblasti in ki zato ne izpolnjuje pogojev, potrebnih za opredelitev za „izvršitveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(2) tega okvirnega sklepa.
- 65 V obravnavani zadevi je iz stališča nizozemske vlade razvidno, da mora, kar zadeva postopek predaje osebe v okviru izvršitve evropskega naloga za prijetje zaradi kazenskega pregona, v skladu z nizozemskim pravom državni tožilec pri državnem tožilstvu v Amsterdamu pri rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu) zahtevati, naj preuči ta evropski nalog za prijetje, da bi se lahko opravila ta izvršitev. Vendar je ta vlada poudarila, da odločbo o predaji nazadnje sprejme to sodišče, državni tožilec pri državnem tožilstvu v Amsterdamu pa to odločbo zgolj izvrši.
- 66 Zato je očitno, da sodno odločbo za predajo osebe, s katero se izvrši evropski nalog za prijetje, na podlagi nizozemskega prava sprejme rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu), katerega status „pravosodnega organa“ v smislu Okvirnega sklepa 2002/584 nikakor ni sporen.

- 67 Nasprotno pa je nizozemska vlada v zvezi z odločbo o soglasju iz člena 27(4) Okvirnega sklepa 2002/584 navedla, da je to odločbo sprejel izključno državni tožilec pri državnem tožilstvu v Amsterdamu, saj je bila zadevna oseba v skladu z odločbo rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu) že predana odreditvenemu pravosodnemu organu. Iz spisa, predloženega Sodišču, pa je razvidno, da lahko nizozemski minister za pravosodje na podlagi člena 127 zakona o organizaciji sodišč temu državnemu tožilcu daje posamična navodila. Zato glede na ugotovitve, navedene v točki 64 te sodbe, ni mogoče šteti, da navedeni državni tožilec izpolnjuje potrebne pogoje, da bi ga bilo mogoče opredeliti za „izvršitveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(2) ter člena 27(3)(g) in (4) tega okvirnega sklepa.
- 68 Te ugotovitve ne more omajati dejstvo, da se lahko, kot je nizozemska vlada navedla v svojem stališču, zadevna oseba zoper soglasje državnega tožilca pri državnem tožilstvu v Amsterdamu pritoži pri voorzieningenrechter (sodišče, pristojno za izdajo začasne odredbe, Nizozemska).
- 69 Glede na navedbe te vlade namreč ni razvidno, da bi obstoj tega pravnega sredstva sam po sebi bil takšen, da bi državnega tožilca pri državnem tožilstvu v Amsterdamu zaščitil pred tveganjem, da bi bila njegova odločba o soglasju iz člena 27(4) Okvirnega sklepa 2002/584 podvržena posamičnemu navodilu nizozemskega ministra za pravosodje (glej po analogiji sodbo z dne 27. maja 2019, OG in PI (državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau), C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, točka 86).
- 70 Glede na zgornje navedbe je treba na prvo vprašanje, točka (c), in na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 6(2) ter člen 27(3)(g) in (4) Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da državni tožilec države članice, ki lahko, čeprav sodeluje pri izvajanju sodne oblasti, v okviru izvajanja svoje pristojnosti odločanja prejme posamično navodilo izvršilne veje oblasti, ni „izvršitveni pravosodni organ“ v smislu teh določb.

Prvo vprašanje, točki (d) in (e)

- 71 Ob upoštevanju odgovorov na prvo vprašanje, točke od (a) do (c), in na drugo vprašanje, na prvo vprašanje, točki (d) in (e), ni treba odgovoriti.

Časovna omejitev učinkov te sodbe

- 72 Openbaar Ministerie (državno tožilstvo, Belgija) je Sodišču predlagalo, naj časovno omeji učinke te sodbe, če bi presodilo, da organ, kot je državni tožilec pri državnem tožilstvu v Amsterdamu, ni „izvršitveni pravosodni organ“ v smislu člena 27(3)(g) in (4) Okvirnega sklepa 2002/584. Glede tega navaja, da pred izdajo sodbe z dne 27. maja 2019, OG in PI (državni tožilstvi v Lübecku in Zwickau) (C-508/18 in C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), na podlagi nobenega elementa ni bilo mogoče dvomiti o tem, da je posredovanje takega državnega tožilca v skladu z določbami tega okvirnega sklepa.
- 73 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso razlaga posameznega pravila prava Unije, ki jo Sodišče poda pri izvrševanju pristojnosti na podlagi člena 267 PDEU, pojasnjuje in natančneje določa pomen in obseg tega pravila, kot se mora ali bi se bilo moralo razumeti in uporabljati od začetka njegove veljavnosti. Iz tega sledi, da sodišča tako razlagano pravilo smejo in morajo uporabiti tudi za pravna razmerja, ki so nastala in so bila oblikovana pred izdajo sodbe, s katero je bilo odločeno o predlogu za razlago, če so tudi sicer izpolnjeni pogoji za predložitev spora glede uporabe navedenega pravila pristojnemu sodišču (sodba z dne 10. novembra 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, točka 51 in navedena sodna praksa).
- 74 Sodišče sme le izjemoma z uporabo splošnega načela pravne varnosti, ki je del pravnega reda Unije, omejiti možnost katere koli zainteresirane osebe, da bi se z namenom izpodbijanja pravnih razmerij, ki so nastala v dobri veri, sklicevala na določbo, ki jo je razložilo. Za določitev take omejitve morata biti

izpolnjena dva bistvena pogoja, in sicer dobra vera zainteresiranih oseb in nevarnost resnih težav (sodba z dne 10. novembra 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, točka 52 in navedena sodna praksa).

- 75 V obravnavani zadevi pa je treba navesti, da državno tožilstvo ni predložilo nobenega elementa, ki bi lahko dokazoval, da razlaga, ki jo je Sodišče navedlo v tej sodbi, pomeni nevarnost resnih težav za postopke izvršitve evropskih nalogov za prijetje.
- 76 V teh okoliščinah učinkov te sodbe ni treba časovno omejiti.

Stroški

- 77 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

- 1. Pojem „izvršitveni pravosodni organ“ v smislu člena 6(2) Okvirnega sklepa Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (2002/584/PNZ), kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009, je avtonomen pojem prava Unije, ki ga je treba razlagati tako, da zajema organe države članice, ki – ne da bi bili nujno sodniki ali sodišča – sodelujejo pri izvajanju sodne oblasti v kazenskih zadevah v tej državi članici in delujejo neodvisno pri opravljanju nalog, ki izhajajo iz izvrševanja evropskega naloga za prijetje, ter svoje naloge opravljajo v okviru postopka, ki izpolnjuje zahteve, ki izhajajo iz učinkovitega sodnega varstva.**
- 2. Člen 6(2) ter člen 27(3)(g) in (4) Okvirnega sklepa 2002/584, kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom 2009/299, je treba razlagati tako, da državni tožilec države članice, ki lahko, čeprav sodeluje pri izvajanju sodne oblasti, v okviru izvajanja svoje pristojnosti odločanja prejme posamično navodilo izvršilne veje oblasti, ni „izvršitveni pravosodni organ“ v smislu teh določb.**

Podpisi